

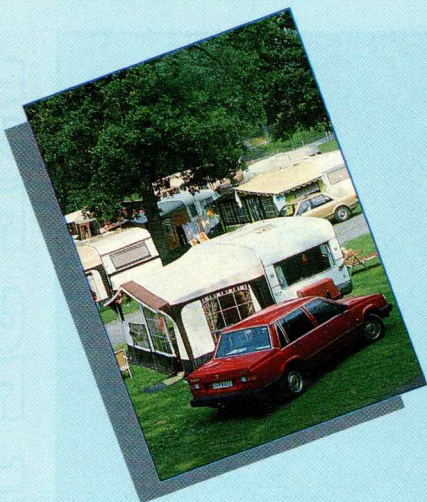
GLAS

VSE SE JE SPREMIENILO

Ni bil
običajen dopust!

DOPUST

Kako lahko dopust spremeni človekovo življenje? Torbjörn Ånefjord vam lahko pove, kako je v času svojih počitnic našel mir, ki je nadomestil zmešnjavo v njegovem življenju. Čeprav z različnim ozadjem in v drugih okoliščinah, so tudi

Gerald Walters (str. 6)

Gordon Smith (str. 9)

Erwin Fillafer (str. 13)

André Halpern (str. 16)

našli odgovor na svoja dolgoletna iskanja, polna nemira in navzkrižij. Našli so Tistega, ki je lahko zapolnil praznino njihovih življenj.

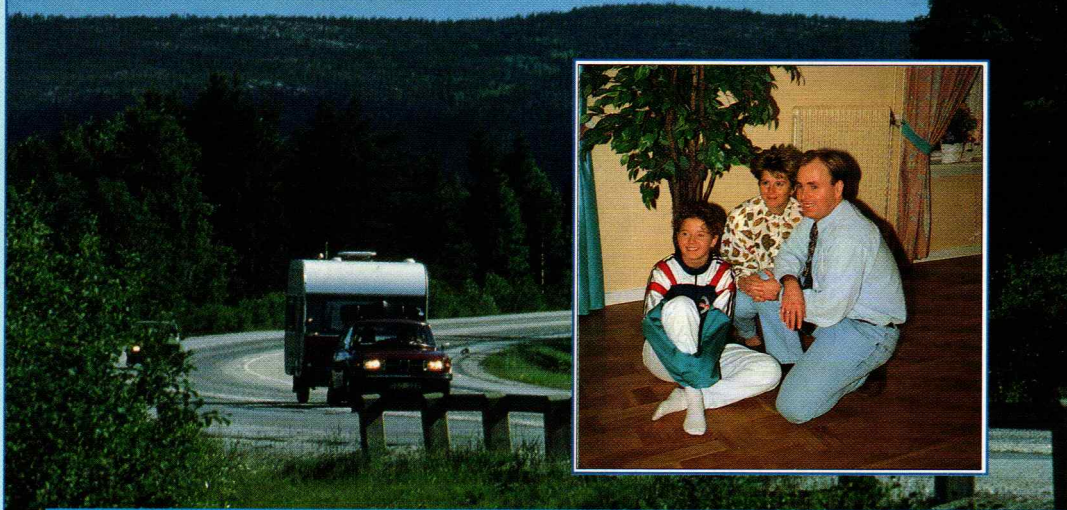
**Torbjörn Ånefjord,
Herrljunga, Švedska**

V naporih, da bi ustanovili agencijo za sistem negovanja kože, ki bi prodajala mazila na hišnih srečanjih, je bilo naše življenje, milo rečeno, vročično. Uspeh nam je pomagal do veliko življenjskih razkošnosti kot so nova hiša, nova prikolica in seveda nov avto. Večino vikendov smo preživel v hotelih na seminarjih za nego kože.

Dogodki jeseni leta 1981 ne bi bili nič nenavadnega, če se ne bi naše poti srečale z Majbrith. Prebrala je naš oglas in nas po telefonu poklicala; pripravljena je bila prevzeti prodajo naših izdelkov. Ko je prišla pozneje na razgovor, je bil ta čisto drugačen, kakor sem jih bil navajen. V njej je bilo nekaj posebnega in moja sicer dobro izdelana tehnika razgovora se je razletela v koščke. Z nič dvoumnimi izrazi nas je seznanila o svoji krščanski veri in sprejela službo.

Majbrith je bila brez dvoma nekako drugačna. Neprestano je pričevala o svojem verovanju in nam puščala knjige tar kasete, da bi jih brali, če bi se nam zahotelo. Najprej je seveda priliko izkoristila Annica — in to naskrivaj.

Najbolj presenetljiva je bila Majbrithina prodajna tehnika. Prekršila je vsa trgovska pravila, toda prodala je pet ali šestkrat več kot naši povprečni prodajalci. Zdelo se nam je zelo nenavadno, toda tedaj še nismo vedeli, da je bila v božjem poslanstvu.

DOPUST, V KATEREM SE JE VSE SPREMENILO

Navzlic dejstvu, da je agencija rastla in zelo dobro poslovala, smo prišli spomadi 1982 v hude denarne škripce. Delo je bilo prenaporno, bančni račun pa se je spraznil. Razumljivo, da je vse to ležalo kot mora nad najinim zakonom, zato sva se z ženo odločila, da pojdeva na kratek oddih. Naložila sva prikolico in se odpeljala v kamp na nek otoček ob švedski obali. Stvari se niso iztekle tako, kakor sva pričakovala in domov sva prišla bolj utrujena kot sva šla na pot. Bila sva trdno odločena, da se na isto mesto ne bova nikoli več vrnila.

Čez mesec dni sva ponovno odrinila na pot s prikolico. Tokrat sva želela

preživeti deset čudovitih dni na zahodni obali Švedske. Zvečer ob sedmih sva prispela v kamp. Nisva mogla razumeti, da sva pristala na istem mestu, na katerem sva bila že nekaj tednov prej. Navzlic prejšnji odločitvi sva imela čudovit dopust z veliko plavanja in sončenja. V sebi sem še zmeraj nosil pravo zmešnjavo. Izgubljeni sem začel kontrolo nad družino in poslom.

Tedaj sta se pojavila Berny in Marica. Z Bernijem sva odraščala na sosednjih farmah. Nisem ga videl toliko let, da sem ga komaj prepoznal. Videti je bilo, da trčimo v Bernija in

Torbjörn in Annica Ånefjord na razstavi

Marico, kamor koli se obrnemo. Spreobnila sta se na nekem srečanju FGBMFI in sta nama neprestano govorila o svoji veri. Čez čas sva čutila dolžnost, da ju povabiva v prikolico na kavo in piškote.

Dan pred njunim obiskom sem spremljal hčerko Sandro na otroško srečanje v cerkveni šotor, ki je bil na kampu. Srečanje je vodil mlad in navdušen atlet. Pretreslo me je, ko sem

videl njega in vse druge navzoče kristjane polne veselja. V času srečanja so šli otroci naprej k molitvi, nekateri pa so pričevali o čudežih, ki jih je Bog storil v njihovih družinah. V meni se je pojavljala dilema, kajti spoznal sem, da so otroci pripovedovali resnico in ne izmišljotino; ko so o istih stvareh včasih govorili odrasli, sem menil, da niso resnične.

Potreboval sem veliko mero samokontrole, da sem ostal do konca na

srečanju. Sandra je šla domov v prikolico s tresočim se očetom, ki si je na hitrico pomagal na edini način, katerega je poznal - z grogom. Tisto noč sem v postelji glasno klical: »Bog, pomagaj mi, če obstojaš!«

Pomagal sem si na edini način, katerega sem poznal — z grogom...

Po dogovoru sta nas naslednji dan obiskala Berny in Marica ter nam pripovedovala o svoji novo najdeni veri. Zanimivo ju je bilo poslušati, prav nič dolgočasno ali prisiljeno. Uživali smo v njuni družbi. Ni bilo videti konca fantastičnim stvarjem, ki sta jih doživljala, odkar sta začela svojo pot z Bogom. Čas kot da se je ustavil. Iznenada je začela Marica govoriti o stvareh, katere so se nanašale name, a jih ni poznala niti moja žena. Kako lahko nekdo, ki ga nisem srečal nikoli prej v življenju, pozna moje najgloblje skrivnosti? Počasi sem začel razumevati, da je Bog odgovarjal na mojo nočno molitv. Ob vprašanju, če želiva z Annico sprejeti Jezusa v svoja življenja, sem odgovoril: »DA!« Bog je ponoči ob dveh, ko je večina drugih ljudi v kampu spala, spremenil najina življenja.

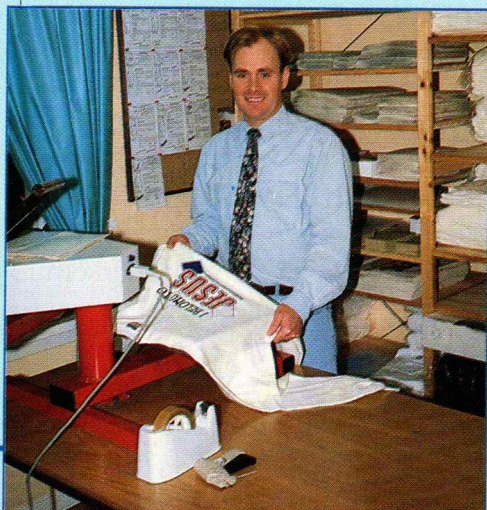
Ko smo se vrnili domov in je Majbrith slišala veselo vest, je pripravila svojo zadnjo prodajno akcijo pri neki družini. Na resnično čudežen način je prodala celotno zalogo proizvodov za nego kože za najvišji znesek do takrat. Opravila je svojo nalogo. Vse do danes nam je dobra prijateljica.

Torbjörn Ånefjord v službi

Od tistega časa se je zgodilo veliko stvari in bi o njih lahko napisal celo zbirko knjig. Jeseni smo zaprli agencijo za nego kože in začeli novo dejavnost, ki smo jo imenovali »Decalmisija«. Z Anico zdaj delava ves čas za razširjanje vere — prodajava nalepke in oblačila, na katerih so natisnjeni krščanski izreki. Dejavnost je zajemala predvsem Skandinavijo, zdaj pa sva jo razširila tudi v druge kraje sveta. Čudovito se je ozreti v preteklost in videti, kaj vse je Bog storil v najinih življenjih. Moja velika želja je, da bi vsi vi, kateri berete to pričevanje, spoznali Jezusa Kristusa no osebni način.

Kmalu po tistem, ko je Jezus spremenil moje življenje, sem prišel v stik s FGBMFI. V časih težkih odločitev so mi bratje z molitvami stali ob strani. Hvala vam, poslovni možje celega evangelija, za vašo pomoč in podporo.

Torbjörn Ånefjord je član evangelizacijske skupine FGBMFI v kraju Alingsås na Svedskem. Z ženo Anico delata v organizaciji »Decal-Mission«. Imata hčerko Sandro.

*Gerald Walters,
Herts, Anglija*

Kot potomcu linije velikega duhovnika Arona so mi dali judovsko ime Gideon Ben Joel. Svoj rodovnik sem lahko spremljal nazaj v Španijo v čas španske inkvizicije. Rodil sem se v Berlinu leta 1932. Stari oče po očetovi strani je bil eden najbolj slovitih rabinov in je pripadal Reformiranim sinagogam. Že v svojem drugem letu starosti sem se zavedal, da sem iz drugačnega ljudstva.

Moji starši so pribežali iz Nemčije v Anglijo leta 1936. Za njimi so prišli leta 1938 po sežigu vseh sinagog v

Nemčiji tudi očetovi starši. Oba materina starša sta umrla leta 1941 v koncentracijskem taborišču. Še zmeraj se spominjam, kako sem pobral iz nabiralnika na vhodnih vratih dve pismi od Rdečega križa in ju izročil materi. Ko ju je brala, je izbruhnila v krčevit jok.

V šoli nisem smel obiskovati jutranjih zborov, kar me je znova od drugih izdvajalo. Otroci so bili dobesedno kruti in so me klicali »vojni pljus« ali »nemški vohun«. Iz svojih skupin so me izdvojili, zato sem bil v odmorih popolnoma sam. Leta 1941 sem šel v pripravljajno šolo. Tu sem lahko obiskoval jutranje zборе, toda starši so me poučili, da ne smem nikoli omeniti Jezusovega imena.

DOURŠEN JUD

Moji starši so praznovali vse judovske praznike in posebno še pasover — Veliko noč. Dobro se spominjam vsakoletne molitve: »Naslednje leto v Jeruzalemu!« Moja vera in ljubezen do Boga je bila zelo močna in verjel sem, da nas bo Jude Bog nekega dne rešil iz suženjstva. Opi (stari oče, rabin) me je pripravil za moj Barmitzvah in ga opravil. Moja vedoželjnost me je v zvezi z judaizmom in krščanstvom po svetu silila, da sem svoje judovske prijatelje spraševal mučna vprašanja: kako se

---

Fantje so v šoli izražali svoje protijudovske občutke...

---

spoprijeti z našimi sovražniki »kristjani«, če smo mi »izbrano ljudstvo«, zakaj smo potem pregnani?

V svojih najstniških letih sem bil v šoli z internatom in tam sem obiskoval kapelo. Posledice holokavsta so pustile svoje znamenje. Po tistem so se začele kopičiti težave v Palestini. Fantje v šoli so izražali svoje protijudovske občutke z razumskimi pregan-

janji in nasilji; po štirje so me naenkrat napadli. Toda moja vera v Boga je ostajala nepremakljiva in vedel sem, da bomo nekoč imeli dom, ki nam ga je Bog obljubil — Izrael.

Po odslužitvi vojaščine sem se vpisal na koledž in se pozneje zaposlil v usnjarski industriji; leta 1956 sem postal direktor podjetja. V tem času sem obiskal srečanje Sveta kristjanov in Judov. Menil sem, da bom lahko prepričal kristjane, naj verujejo v edinega izraelskega Boga. Po mojem so bili kristjani v zmoti, ker so Jazusa postavljali višje od preroka.

Leta 1962 sem preživel v Izraelu daljši dopust in raziskoval možnost, da bi se tja preselil. Izza bodeče žice sem gledal proti Zidu jokanja ob nekdanjem svetišču in verjel, da bomo nekega dne Judje prišli nazaj tja, kjer smo nekdam živeli.

Marca 1963 sem srečal judovsko dekle; poročil sem jo. Kmalu sva imela dva ljubka fantka. Z ženo sva bila zelo aktivna v judovskih krogih. Novembra 1980 mi je žena povedala, da se želi ločiti. Bil sem šokiran in zaprepaščen. Odselil sem se iz materinega doma v enosobno stanovanje v Luton, ki je bilo blizu delovnega mesta. V judovski komuni sem ostal še naprej aktiven.

Leta 1983 sem prejel ločitvene dokumente. Bil sem zelo osamljen človek in moja otožnost se je spremenila v depresijo, ki se je resno stopnjevala. Končati sem jo nameraval s preveliko dozo tablet. Smrt bi bila zame gotovost, če ne bi oče instiktivno vedel, da je nekaj narobe in je telefoniral policiji v Luton. Ko bi prišli dvajset minut kasneje, bi že bil mrtev.

Leta 1984 sem rabina veliko spraševal o božji ljubezni do našega ljudstva. Službe v sinagogi so mi postajale vse manj pomembne in končno mi je Bog proti koncu 1984. leta spregovoril po notranjem glasu, da jih ne bom več dolgo obiskoval.

Marca 1985 sta me teta in stric povabila s sinovoma na kosilo. Kakor običajno je bil razgovor živahen in je pokrival široko področje predmetov. Nekaj minut smo sedeli pri mizi in mlajši sin Daniel je začel teto spraševati o ljubezni in skladju, ki ju je pogrešal, odkar sva se z ženo razšla. Teta mu je odgovorila: »To se ne bo nikoli vrnilo.« Božji glas mi je spregovoril: »Zakaj bi moralo tako ostati?« Strinjal sem se z njim. Čez nekaj časa se mi je prikazal Jezus, v kotu sobe, kamor je prišel skozi strop in rekel: »Jaz sem Jezus. Vedno sem te ljubil; zakaj ne prideš k meni?« Iz oči se mi je utrnila solza, vstal sem s stola in ko sem zapuščal jedilnico, sem rekel, ne da bi me drugi slišali: »Sprejemam te.«

Naslednji dan je bila nedelja in telefoniral sem dobremu prijatelju iz

službe, ki je bil kristjan, ter mu opisal svoje doživetje. Bil je zelo navdušen in me je zvečer vzel s seboj v svojo metodistično cerkev. Zdaj sem imel druge probleme. Bil sem Jud, toda moje lastno ljudstvo me je izobčilo. Po petih mesecih molitve mi je Gospod Jezus končno rekel: »Pojdi!« Dal mi je tudi besede, katere naj povem svojim staršem. Sem eden od srečnih judovskih vernikov, katerega starši sprejemajo, čeprav sami še niso sprejeli Jezusa za svojega Gospoda. Odkar sem dovršen, mesijanski Jud, imam čudovito prijateljstvo v Londonski mesijanski skupnosti. Naučil sem se poveriti kontrolo nad življenjem Ješuu — Jezusu.

Molil sem za mnoge stvari, tudi za ženo, ki bi mi pomagala v delu, katerega mi je Bog dal. Ta molitev je bila uslišana 24. junija 1988, ko sem peljal na večerjo FGBMFI Heleno. Po tretjem srečanju sva razumela, da je božja volja, nsj skleneve zakon. 10. decembra 1988 sva se v cerkvi poročila, ravno na praznik posvetitve. Od tega časa Bog zmožno deluje v najinih življenjih in videla sva veliko ljudi, ki so spoznali Gospoda Jezusa Kristusa na osebni način. Po božji milosti sva molila za bolnike in so ozdraveli. Ljudem govoriva dobro vest o Jezusu Kristusu in jih učiva božjo besedo, Sveto pismo. Šalom!

Gerald Walters je dispečer materialov pri A. W. D. Trucks, bivši Bedford Trucks G. M. Je podpredsednik evangelizacijske skupine FGBMFI v Hitchin in Letchworth.

Gerald in Helen Walters

Nikoli *Ni* prepozno

*Gordon Smith,
Dorset, Anglija*

Pri štiridesetih sem bil srečno poročen, imel tri otroke in uspešno kariero. Toda v življenju nisem imel resničnega zadovoljstva in pravega smisla. Vsekakor sem bil kristjan, krščen, imel pobožne metodistične starše — toda od študijskih let dalje nisem bil član cerkve. Kristjan sem bil samo ob božiču in Veliki noči. Svoje življenje sem živel na svoj način in prav malo razmišljal o Jezusu Kristusu ali o tem, kdo je.

Leta 1950 nas je nekaj sosedov povabilo na družinsko srečanje, ki ga je pripravila Anglikanska cerkev kot svojo evangelizacijsko akcijo. Na enem od teh srečanj se je moja žena Dora odzvala povabilu, naj preda svoje življenje Jezusu Kristusu in je molila: »Pridi v moje srce, Gospod Jezus; pridi in v njem ostani. Ne samo za nekaj dni, za vedno v njem ostani.«

Po tem je bila Dora nekako drugačna. Bila je potrpežljiva, ko sem jo razočaral. Stalno je brala Sveto pismo in me vztrajno prosila, naj skupaj z njo molim. Čez čas sem se pokesal svojega sebičnega načina življenja in sem sprejel Jezusa; postal je Gospod mojega življenja.

V Jezusu sem postal nova oseba. Ljudi sem gledal drugače — razumel sem, da jih Jezus ljubi in je tudi zanje umrl. Vrata našega doma so se odprla za potepuhe in cigane. Sprominjam se, kako potrpežljivi so bili otroci, ko niso protestirali proti prihodu zaudarjajočih klatežev. V petdesetih letih sem pomagal pri evangelizacijah Billy Grahama; v cerkvi sem postal laični bralec evangelijev. Družina smo v svojih molitvah povedali Jezusu vse o svojih velikih in malih problemih, pa tudi o vseh svojih veseljih. Bog je čudovito odgovarjal na molitve. Leta 1964 me je princ Filip v Buckinghamski palači imenoval za Komandirja reda britanskega imperija; vključena je bila tudi kraljica s svojim otrokom.

Zgodaj leta 1970 sem pustil svojo varno službo in šel v okviru Združenih

narodov v Teheran. Z ZN sem preživel deset nepozabnih let. Bili smo po vsem svetu in največkrat smo deževali v razvoju pomagali s svetovanjem na področju socialne varnosti. Na potovanjih sem videl, da je Jezus skrbel za vse naše potrebe. Videl sem pa tudi moč zla v mnogih religijah. Tri leta sem pomagal škofu Irana, spreobrnjenemu muslimanu, kot laični bralec Biblije. Kmalu po šahovem odhodu iz države je revolucionarna garda ubila njegovega nadarjenega sina Bahrama, predavatelja na Teheranski univerzi. Njegova edina krivda je bila »krščanstvo«. Leta 1978 smo bili na Karibih in nek prijatelj iz ZN me je vzel s seboj na srečanje FGBMFI, kar je bil moj prvi stik s to družbo.

Nekaj let po vrnitvi v Anglijo je bila hčerka operirana na kolenu in se je razvila tromboza v dimljah; bila je v kritičnem položaju. Vsa družina je molila zanjo. Tiste noči se je Jezus prikazal solzni Dori in ji zagotovil: »Očuval sem jo.« Naslednjega dne je bila hčerka izven nevarnosti.

Leta 1983 me je nek prijatelj peljal v Exeter na srečanje FGBMFI. Vesel sem bil ponovnega srečanja z družbo. Oba s prijateljem sva se pridružila novoustanovljeni evangelizacijski skupini v Honitonu. Novembra tega leta so me izvolili za predsednika, kar sem bil dve leti, dokler se nisem preselil v Cayman. Moja žena na ustanovnem zboru v Honitonu ni mogla sodelovati, ker jo je zaradi vnetja žile hudo bolela leva noga. Zanj smo molili na srečanju FGBMFI in čez nekaj dni je zdravnik pri pregledu ugotovil, da je noga zdrava.

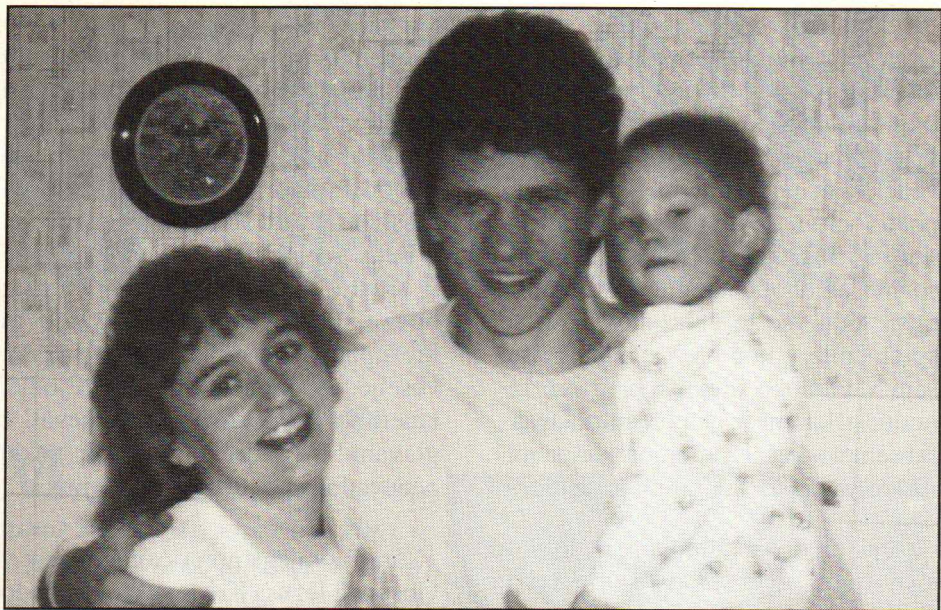
Leta 1986 sem šel na Krokodilje otočje, da bi oblastem pomagal pri uvajanju socialne službe. Našel sem močno evangelizacijsko skupino FGBMFI. Člani so bili v širokem razponu: od guvernerja, članov Izvršnega sveta do bivših kaznjencev. S člani FGBMFI sva z Doro obiskala zapor in zvedela, da so se mnogi zaporniki

spreobrnilo po delovanju FGBMFI. Ravnatelj zopora nam je povedal, da so spreobrnjeni zaporniki pripravljani sodelovati in niso več zakrknjeni.

Dalje smo šli v Španijo in se pridružili evangelizacijski skupini v Torremolinos, kjer se je pri večerjah zbralo osem ali celo več različnih narodnosti. Na obalnem parkirišču sem videl policajko, ki je sedela ob vhodu in si z rokami podpirala glavo. Vprašal sem policaja, ki je bil zraven, kaj je z njo narobe. »Slaba glava, boleti,« je odgovoril. »Ali lahko molimo zanjo v Jezusovem imenu?« sem vprašal. Bil je presenečen, a nam je vseeno dovolil, zato smo šli k policajki in molili zanjo. Malo pozneje smo videli, kako hodi ob drevedu in preverja številke na parkiranih avtomobilih.

Dobri prijatelji smo bili z neko indijsko družino iz Zambije. Mož Frank je imel pralnico. Z nami so šli v cerkev in žena Ethel je sprejela Jezusa. Toda že štiri leta je imela ob očesu izrastek. V Zambiji ni šla na operacijo, toda zdaj je bila najavljena pri specialistu za oči v Malagi, 40 kilometrov stran. Prišla je na naše molitveno srečanje med tednom v Fuengirolu in smo zanjo molili. Čez dva dni je imela sanje, v katerih ji je Gospod Bog rekel: »Odpri oči, vzemi Sveto pismo in ga beri!« To je storila in ena od prvih vrstic, ki jih je brala, je bila: »Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ne imej drugih bogov!« V tistem trenutku se je zavedala, da je ozdravela. Ko smo jo odpeljali k specialistu za oči, je ugotovil, da ni potreben noben poseg. Slavimo Boga za to ozdravljenje!

Zdaj smo spet v Angliji in smo vključeni v evangelizacijsko skupino FGBMFI v Weymouthu. Imava dvanajst vnukov in dve pravnučinki, Estero in Rahelo. Hvaležni smo Gospodu Jezusu za njegovo ljubezen in blagoslove v preteklosti; veliko večji so kot smo pričakovali ali zaslužili. ■

Božja luč v mojem življenju

Brajan Heller, Pula, Istra

Rojen sem 1. oktobra 1964 kot otrok ločenih staršev. Imel sem žalostno otroštvo, kar je pustilo posledice v moji notranjosti: ogorčenje, razočaranje in mržnjo do vsega, kar me je obkrožalo. V želji, da bi bil sličen drugim otrokom, sem se pretvarjal, da sem srečen, zadovoljen in ljubljen. Stvarnost pa je bila drugačna, otožna in boleča in je ni moglo zakriti nobeno pretvarjanje. Svoje starše sem poskušal razumeti, da so mi ukradli otroštvo, celo oprostil bi jima rad, pa ni šlo. Moje življenje je hrepenelo za osnovno potrebo: biti ljubljen in ljubiti.

Kakor sem odraščal, tako mi je življenje ponujalo vse več stvari, ki so se zdele na prvi pogled mamljive in trajne. Lakomno sem zajemal užitke in vse, kar je bilo pri roki, nisem pa vedel, kam me bo to pripeljalo. Kmalu po odločitvi, da jih do konca izkoristim, sem spoznal posledice. Zasužnjili so me alkohol, mamila in nemoralnost, toda vse te »blaženosti« so se spremenile v noč brez spanja. Prišel sem v globoko depresijo in brezizhodnost, kar me je gnalo v smrt. Dvakrat sem poskušal samomor, kar pa mi, na srečo, ni pustilo trajnih posledic.

Želja, da bi bil ljubljen in da bi tudi sam ljubil, je ostajala samo želja. Prišel pa je trenutek, ko mi je v življenje zasvetila Božja luč in ga popolnoma spremenila. Spoznal sem iskrenega in prijaznega kristjana, ki je bolj z življenjem kot besedami odražal božjo naravo. Občudoval sem hrabrost, s katero je prenašal podlosti in izzivanja moje tedanje družbe. Hrepenel sem za mirom, srečo in smislom življenja, kar je imel prijatelj. Do tedaj nisem verjel v ljubezen, v katero ne bi bila vmešana korist in hinavstvo, toda prepričan sem se o nasprotnem. Odločil sem se, da bom molil in prosil Boga za pomoč.

Srečanje z Bogom nebeškim Očetom, do katerega sem prišel po Jezusu Kristusu, je ostalo nepozabno. Prepričan sem se, da so božje stvari resničnost, čeprav sem jih imel včasih za izmišljotino. Preizkusil sem resničnost božje besede, saj mi je Bog odprl duhovne oči in ušesa, očistil mi je srce in razum. Postal sem božji

otrok, iskreno ljubljen in s to novo božjo ljubeznijo v sebi sem mogel tudi sam druge ljubiti. Namesto prejšnjega strahu in negotovosti sem imel zdaj v srcu mir in zaupanje. Bog me je osvobodil mamil, alkohola in vseh grešnih razvad. Hvaležen sem mu, da je šel s svojim delovanjem še globlje v skrito notranjost mojega bitja: odvzel mi je depresijo, mržnjo in brezupnost. Na njihovo mesto je dal veselje, modrost in ljubezen. Ljudje, kateri so me poznali, so zmajevali z glavami: »Ta dečko je vstal; nekaj nenavadnega se je zgodilo z njim.«

Zaradi svojega prepričanja in vere v Gospoda Jezusa Kristusa sem bil hudo preganjan in socialno skrbstvo mi je povzročalo krivice. Toda z božjo pomočjo sem preživel vse pritiske in ostal predan božji besedi. Ko se danes ozrem v preteklost, vidim čudovito božjo milost, ki me je spremljala tudi v času težkih preizkušenj. Leta 1983 sem bil krščen v vodi — to je bila zame svečanost, ob kateri sem se zaobljubil Bogu, da bom vedno in povsod oznanjal njegovo milost, ljubezen in dejanja. Končal sem šolo za duhovne delavce, srečno sem poročen, oče hčerke in živim življenje Bogu. Jezusove besede iz Janezovega evangelija 3,16 veljajo tudi danes: »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak imel večno življenje.«

Brajan Heller, duhovni delavec v Puli, govornik na evangelizacijskih srečanjih FGBMFI. Z ženo Jasno imata hčerko Dorotejo.

STRIGANE

družinske vezi

**Erwin Fillafer,
Landskron, Avstrija**

Moji lastni otroci so me samo sovražili, kajti družina je propadala tako globoko, da ni bilo zanjo videti več nobenega upanja. Smeh in veselje je že zdavnaj izginilo iz našega doma. Dan je bil prežet z jezo in nasiljem, normalni pogovori pa so bili stvar preteklosti.

Moji starši so imeli skromno pekarno in pri štirinajstih letih sem se odločil, da bom šel po očetovih stopinjah: postal sem vajenec za peka in slaščičarnarja. Že kot otrok sem veroval v Boga in dolga leta sem želel spoznati kaj več o njem. Vsako nedeljo sem šel v cerkev, toda žal sem našel le malo tistega, kar sem iskal. Na koncu sem začel iskati zadovoljstvo v nogometu, prijateljih in posvetnih stvareh — dekletih, plesu, skuterjih, avtomobilih, itd. V 18. letu sem srečal svojo ženo in sva se leta 1962 poročila. V naslednjih dveh letih sva dobila sina in hčerko.

Kmalu sem spoznal, da nisem bil najboljši mož in oče. Pomalem sem se začel ukvarjati z različnimi dejavnostmi — jahanjem, tenisom, itd., toda notranja praznina se ni zapolnila. Nasprotno,

večala se je in še pospešila iskanje miru in zadovoljstva.

Nekega dne sem v osebni knjižnici našel Sveto pismo in ga odprl. Prebral sem vrstico: »Ljubite svoje sovražnike in molite za tiste, kateri vas preganjajo.« Ta Jezusova izjava mi je v naslednjih letih velikokrat prišla v spomin. V

STRGANE DRUŽINSKE VEZI

našem poslu se je vse dogajalo v popolnem nasprotju s to biblijsko vrstico.

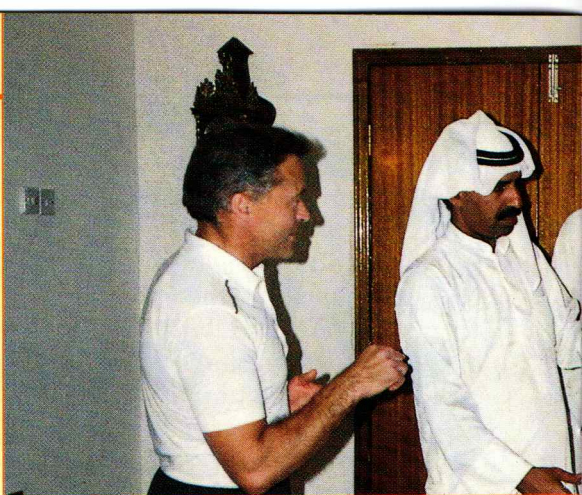
Zdelo se mi je, da mora biti za takimi besedami ljubeči Bog, zato sem začel brati Sveto pismo. Ko sem ga celega prebral, sem se vrgel na knjige o pozitivnem mišljenju. Na začetku sem bil prepričan, da sem odkril nasvet za srečno življenje. Toda po poldrugem letu iskanja v to smer sem prišel do sklepa, da je pozitivno mišljenje sicer izboljšanje negativnega, toda moje notranje praznine ni moglo zapolniti.

Nekako v tem času sem se zapletel z neko mlado žensko, ki je imela hude težave. Nisem se mogel odtrgati od nje, čeprav sem pogosto želel. Veliko noči sem ležal v postelji in jokal od sramu. Najbolj je zaradi tega trpela moja žena: shujšala je na 41 kil, oči in lica so ji bila

Pozitivno mišljenje ni moglo zapolniti notranje praznine...

globoko upadla. Dobila je resne želodčne težave in bilo jo je žalostno pogledati. Izgubila je vse upanje.

Otroci so me sovražili in pogovarjali se nismo skoraj nič več. Moja zmedenost z nasiljem je tako porastla, da sem včasih na poslu grobo nadiral stranke in je bila žena prepričana, da bom končal v norišnici. Sin se je vdal pijančevanju in kajenju. Kakor včasih jaz, tako se je tudi on često poigral z mislijo na samomor. Nekoč se nisem v

avtu pripel s pasom in sem z največjo hitrostjo divjal v betonsko oviro na avtocesti. Danes vem, da je samo Bog preprečil uresničitev moje namere. Materialno so mi stvari dobro uspevale, vse drugo pa se je trgalo na koščke.

Ponoči sem prosil neznanega Boga, naj me pripelje na pravo pot. Iskal sem ga v drugih religijah, kot so hinduizem, budizem, islam, reinkarnacija in v psihologiji. Na koncu sem priznal, da je problem v meni in tedaj se je začel Bog razodevati moji družini. Najprej se je moja žena, ki je sicer zmeraj hodila v cerkev, srečala s skupino ljudi, ki so ji govorili o osebnem odnosu do Boga. Čez tri tedne sem šel z njo na srečanje in vse, kar sem videl in slišal, me je zelo ganilo. Naslednja dva tedna sem se boril s prepričevanjem, da moram popolnoma predati svoje življenje Jezusu Kristusu. Ko sem bil sam v spalnici, sem pokleknil in prosil Jezusa, božjega Sina,

naj mi oprusti pokvarjen način življenja in naj me vodi v novo življenje.

V tem trenutku sem našel tisto, kar sem iskal vse življenje — moja notranja praznina je bila zapolnjena. »Vsem pa,

V tem trenutku sem našel tisto, kar sem iskal...

kateri so ga sprejeli, je dal pravico, da postanejo božji otroci; njim, ki vanj verujejo,« Jn 1,12.

V naslednjih dneh sem odkril, da se je celoten način mojega razmišljanja popolnoma spremenil. Sveto pismo je dobilo zame nov pomen in me je navduševalo. Bog je ozdravil moj zakon in družino. Tudi žena, otroci in snaha so predali svoja življenja Jezusu Kristusu. Moj sin je postal strokovnjak pekarstva, je srečno poročen in prost alkohola ter tobaka. Bog je ozdravil tudi ženo. Veselje, ki ga zdaj imamo, lahko razume samo tisti človek, kateri je že sam izgubil v življenju vsako upanje.

Pred časom se mi je v snu prikazal Jezus. Čudovito doživetje! Stal sem pred Kraljem vseh kraljev, vstalim Jezusom Kristusom. Njegove oči so bile polne ljubezni in glas mu je bil podoben slapu. Od takrat sem popolnoma drugačen. Leto dni po tistem sem bil krščen v Svetem Duhu.

Primer božjega odgovora na molitev: triletni fantek je imel hude prebavne motnje in potrebna je bila operacija. Po molitvi ga je zdravnik še enkrat pregledal in izjavil, da je otrok popolnoma zdrav in ne potrebuje operacije. Jezus ga je ozdravil.

Pred približno enim letom je prišla sosedova punčka k nam in jokala. Materi bodo amputirali nogo. Obiskal sem jo in bil šokiran: noga je bila zelo zatečena in polna gnojnih ran. Kri se je zastrupljala. Na kratko sem ji povedal nekaj besed o Jezusu, položil nanjo svoje roke in molil za ozdravljenje. Čez tri ure so bolečine ponehale. Naslednje jutro so ji zamenjali ovoje in mati je od veselja zajokala, kajti noga je bila ozdravljena. Oteklina je skoraj scela izginila, čez rane pa je začela rasti tanka kožica. Čez šest dni je bila koža popolnoma normalna; bila je ozdravljena.

V Jezusu sem našel resnično veselje, katero nikoli ne mine. Postal sem božji otrok in zdaj živim popolnoma drugačno življenje.

Erwin Fillafer je pekarski mojster s svojo pekarno v Landskroni. Z ženo Johano imata dva otroka: Roberta in Renato. E. Fillafer je član evangelizacijske skupine FGBMFI v Beljaku.

.....Neprestani.....

KONFLIKTI

André Halpern, Pariz, Francija

Moji starši so bili versko pasivni Judje. Pred drugo svetovno vojno sta zapustila Nemčijo in se naselila v Parizu. Tam smo bili rojeni moj starejši brat, sestra in jaz. Bili smo bogata družina. Starša sta hotela imeti samo dva otroka, zato je bilo moje rojstvo za njiju nedobrodošlo presenečenje. Rodil sem se s šestimi prsti na vsaki roki, zato sem moral že v prvem letu na operacijo. Bil sem zelo

občutljiv in težkega značaja, zato se mi je zdelo, da me starši zavračajo. Na začetku vojne smo si našli zatočišče v neokupiranem predelu. Proti koncu vojne so Nemci odkrili moje starše in jih kot Jude poslali v taborišče. Nek očetov prijatelj se je zavzel zame in mi rešil življenje. Na koncu vojne so bili starši tik pred odhodom v smrt osvobojeni. Z velikim veseljem smo se ponovno srečali.

Konflikt z očetom

Svoje šolanje sem začel na Lycée Carnot v Parizu in nadaljeval na »Ecole Supérieure des Arts Appliqués à l'Industrie«, kjer sem končal grafično smer. Živel sem s starši. Z očetom sem kmalu prišel v hud konflikt, kajti bil je skrajno avtoritativna oseba. Rezultat: odšel sem od doma. Eno leto sem delal v Londonu in to je bilo najsrečnejše leto mojega življenja. Končno sem bil svoboden in neodvisen! Po vrnitvi v Francijo so se spori znova začeli in začel sem razmišljati o ustanovitvi svojega družinskega gnezda.

Konflikt v družini

Nekako v tem času sem srečal Elizabeto, ki je bila v Parizu učiteljica. Rojena je bila v tradicionalni katoliški kmečki družini v Loreni. Odločil sem se, da jo bom poročil, zato sem jo pripeljal predstaviti svojim staršem. Sprejeli so jo zelo hladno, ker je bila kristjanka. Po drugi strani tudi Elizabetini starši niso bili niti malo navdušeni, da bi bil njihov zet Jud. Navzlic vsem tem težavam sva se poročila. Verski obred smo opravili v katoliški cerkvi, na čemer je Elizabeta posebej vztrajala in postavljala kot pogoj. Bila je vojna in so me krstili pred poroko. Že pred tem mi je Elizabeta povedala, da ne bo mogla roditi, ker je bila krhkega zdravja. Toda stanje se ji je občutno izboljšalo in kmalu sta se nama rodila Géraldine in Fabrice. Z otroci sva bila zelo srečna.

Moji starši so si v bližini kupili stanovanje, zato so najeti apartma pustili nam. Géraldine in Fabrice sta bila edina vnuka, zato sta ju z ljubeznijo pazila, ko sva bila z ženo oba v službi. Nista pa marala, da bi otroci preživljali

svoje šolske počitnice z Elizabetinimi sorodniki. Odnosi s starši so se slabšali in kmalu sva morala najeti in plačati varuško za varstvo otrok.

Čez eno leto je oče umrl zaradi srčnega napada, a me o tem niso obvestili. Bil sem šokiran in užaloščen, saj niti na pogreb nisem mogel. Poklical me je družinski pravnik in mi povedal, da je oče v svoji oporoki zapisal vse svoje imetje in bogastvo drugim članom družine, mene pa je izključil iz dedovanja. Postal sem še bolj zagrenjen.

Konflikt v zakonu

Na začetku zakona sva bila zelo srečna. Dobro sem zaslužil in vse je bilo v redu. Toda sčasoma se je začel moj zagnan temperament kazati v divjih prerekanjih. Nisva se mogla med seboj več niti pogovarjati. Moje prepiranje se je razširilo še na taščo. Začela sva se sovražiti in ob nekem ravsanju naju je moral sin ločiti. Bil sem nezadovoljen in sem izdal ženo; šolske počitnice je z otrokoma preživela pri njenih starših. Zasvojili so me porno filmi in življenje se je vse bolj spreobračalo v pekel.

Zaradi divje napadalnosti sem izgubil službo. Dve leti nisem mogel najti druge, zato sem tudi izgubil vse pravice nezaposlenih, kar me je še bolj pahnilo v obup.

Notranji konflikt

Nekoč sem šel mimo Scientološkega centra in vstopil; njihova filozofija me je zelo pritegnila. Opravil sem osebnostni test in postal član. Tri mesece sem obiskoval tečaj in si nabavil njihove knjige. Zanimati me je začela tudi astrologija in naračal sem si pisanje horoskopov. Vse to ni nič zmanjšalo mojih problemov. Razmišljal sem: »Vse je brezupno — ni

Boga.« Odločil sem se skočiti pod vlak.

Končno — mir

V tej stiski mi je nekdo svetoval, naj grem v Parizu v pisarno Zveze nezaposlenih. Tam sem srečal nekega kristjana, ki mi je povedal, da imajo v cerkvi nekaj Judov in me je povabil k bogoslužju. Šel sem in bil silno presenečen nad ljubeznijo, ki sem jo videl med kristjani in judi. Čeprav sem bil na začetku zelo oprezen, sem kmalu začel redno prihajati na bogoslužja. V Boga sem živo veroval in Jezusa sprejemal kot preroka, nisem si pa mogel predstavljati, da bi bil ŽIVI BOG. Nek prijatelj me je povabil na evangelizacijo, kjer je govoril Billy Graham. Kar sem slišal, me je globoko ganilo in čim je povabil, naj sprejmemo Jezusa v svoja življenja, sem se odzval. Bridko sem se razjokal nad zmešnjavo v svojem življenju in prosil sem Jezusa za odpuščanje. Poveroval sem, da je umrl na križu, da bi jaz lahko imel večno življenje. Globok mir mi je napolnil srce. To je bila največja sprememba v mojem življenju.

Sovrašтво in upornišтво sta izpuhteli iz mene. Nikoli prej se nisem tako prijetno počutil. Odrekel sem se vsem stikom s scientologijo in astrologijo, pa tudi vsem drugim oblikam izprijenosti. Življenje je bilo popolnoma spremenjeno. Žena se je prej hotela ločiti od mene, zdaj pa si je premislila. Končno sem našal veselje in mir.

André Halpern je grsični strokovnjak, žena Elizabeta pa učiteljica. Imata dva otroka: Géraldine (18 let) in Fabrice (16 let). André je sekretar evangelizacijske skupine FGBMFI v Parizu — St. Lazare.

Kdo bo?
Kaj je njihova skrivnost?

NAJSREČNEJŠI LJUDJE NA ZEMLJI

Dolgo pričakovana osebna zgodovina Demosa Šakarijana, kakor jo je povedal Johnu in Elizabethi Sherrill

Pripravljamo slovensko izdajo te napete knjige, ki opisuje čudežno božje vodstvo po svetem Duhu v osebnem in poslovnem življenju ameriškega poslovnega človeka z armenskim poreklom, Demosa Šakarijana. Naročili jo boste lahko na naslovu izdajatelja Glasa (gl. stran 19).

Naročanje GLASA

Pričujoči časopis prinaša resnico Jezusa Kristusa nekristjanom, kristjanom pa spodbudo za vero. Naročite ga tudi svojim prijateljem in znancem. Na razpolago imamo tudi Sveta pisma in nekaj dobre krščanske literature. Prosite katalog. Naslov na 19. strani.

Dragi bralec!

Med branjem pričevanj v tem časopisu ste se morda vprašali, če lahko tudi sami osebno spoznate Boga in dobite mir v svoje srce. Jezus je povedal, da se je človeku potrebno v duhu znova, od zgoraj roditi, če hoče poznati Boga, ki je Duh. Za to Vam je potrebno:

1. Priznati Bogu, da ste živeli sebično. Ko ga niste častili kot Gospoda svojega življenja, ste grešili in bili od njega ločeni. »Šaj so vsi grešili in so brez božje slave« (Rim 3,23).

2. Spokorite se tako, da se spreobrnete k Bogu; prosite ga, naj vam odpusti vse grehe ter pomaga, da boste v naprej živeli po njegovih volji. Če pa se ne spreobrnete, boste vsi enako pokončani« (Lk 13,3).

3. Verujte, da je Jezus Božji Sin; ko je na križu umrl, je nase vzel vse vaše grehe, da bi lahko dosegli božje odpustanje. »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16).

4. Priznajte Bogu, da zdaj sprejemate Jezusa za svojega Odrešenika in za Gospoda svojega življenja. »Zakaj če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen« (Rim 10,9).

Če ste se po skrbnem premisleku in po branju navedenih svetopisemskih vrstic odločili, da boste naredili ta pomemben življenjski korak, tedaj na glas molite: »*Dragi Bog! Zavedam se, da sem grešnik in na poti v pogubljenje. S srcem verujem, da je Tvoj Sin Jezus umrl za vse grešnike, tudi zame, in je prelil svojo sveto kri, s katero pere moje grehe. Jezusa priznavam za Zveličarja in Gospoda svojega življenja in se Ti zahvaljujem za dar večnega življenja. Zaupam Ti, da mi boš pomagal živeti po Tvoji volji.*«

Bog Vas je sprejel. Za dokaz ne iščite in se ne naslanjajte na občutke. Ti se namreč spreminjajo, toda Vaš novi odnos z Bogom ima za osnovo njegove obljube (Rim 10,13). Povejte tudi drugim o svojem odnosu do Jezusa, naj vas ne bo sram (Mt 10,32). Vsak dan si vzemite čas za molitev in branje Svetega Pisma (1 Pt 2,2; Ps 37,4; Rim 8,14).

Sporočite nam, če ste se odločili za najvažnejšo stvar svojega življenja. Pomagali vam bomo, da boste na poti lepo napredovali.

Pišite na naslov:

DUHOVNO OBZORJE — GLAS

pp 53

61107 LJUBLJANA

TROJNI NAMEN PRICUJOČE STEVILKE GLASA:

1. Izpričati božjo prisotnost in moč v današnjem svetu z vestjo celega Evangelija za celega človeka.

2. Pripraviti osnovo krščanske skupnosti za ljudi, kateri so doživeli Jezusa Kristusa in jih ojačati, tako da lahko sveži in duhovno obnovljeni služijo Bogu v svojih cerkvah.

3. Pomagati v večjo mero edinstva vsem kristjanom.

GLAS

je izdalo
DUHOVNO OBZORJE, Celovška 70,
Ljubljana,
kot samostojno prilogo
Golgotski vesti 1-2/90.
Odgovarjs Mihael Kuzmič
Naklada 3000 izvodov
Copyright za prevedene tekste ima:
FGBMF1, 30 Mechelse Steenweg, Leuven,
Belgija. Editor Blair Scott. No. 903

GLAS

Duhovno obzorje

pp 53

61107 LJUBLJANA

- Želim Vam sporočiti, da sem se odločil živeti za Jezusa Kristusa. Prosim Vas, pošljite mi knjižico »Po tistem, ko ste sprejeli Kristusa«.
- Pošljite mi več informacij, kako sem lahko dober kristjan. Ime, priimek in naslov (s tiskanimi črkami):

V TEJ ŠTEVILKI

Dovršen Jud

stran 6

Nikoli ni prepozno

stran 9

Strgane družinske vezi

stran 13

Neprestani konflikti

stran 16

**Mednarodna družba
poslovnih ljudi celega
evangelija (FGBMFI)**

Dodatne informacije dobite na naslovu: